

Așa îmi amintesc de bunicul meu, Vasla.
Alături de câinele lui uriaș, mereu
înconjurat de flori.

A adunat blana deasă a câinelui
ca să-mi facă o haină din ea.

Nu știu cum reușea să cultive flori așa
de frumoase în condiții de permafrost.

A murit când aveam doar patru ani,
și n-am apucat să-l întreb cum a ajuns
familia noastră în regiunea aceea
înghețată și pustie a Siberiei.

Abia ca adultă am aflat povestea.
Mi-a spus-o Liuba, sora lui mai mică.
Avea cinci ani când a fost deportată
familia noastră.

2019, Hantî-Mansiisk, în Siberia
de Nord, acasă la Liuba, sora
bunicului meu.

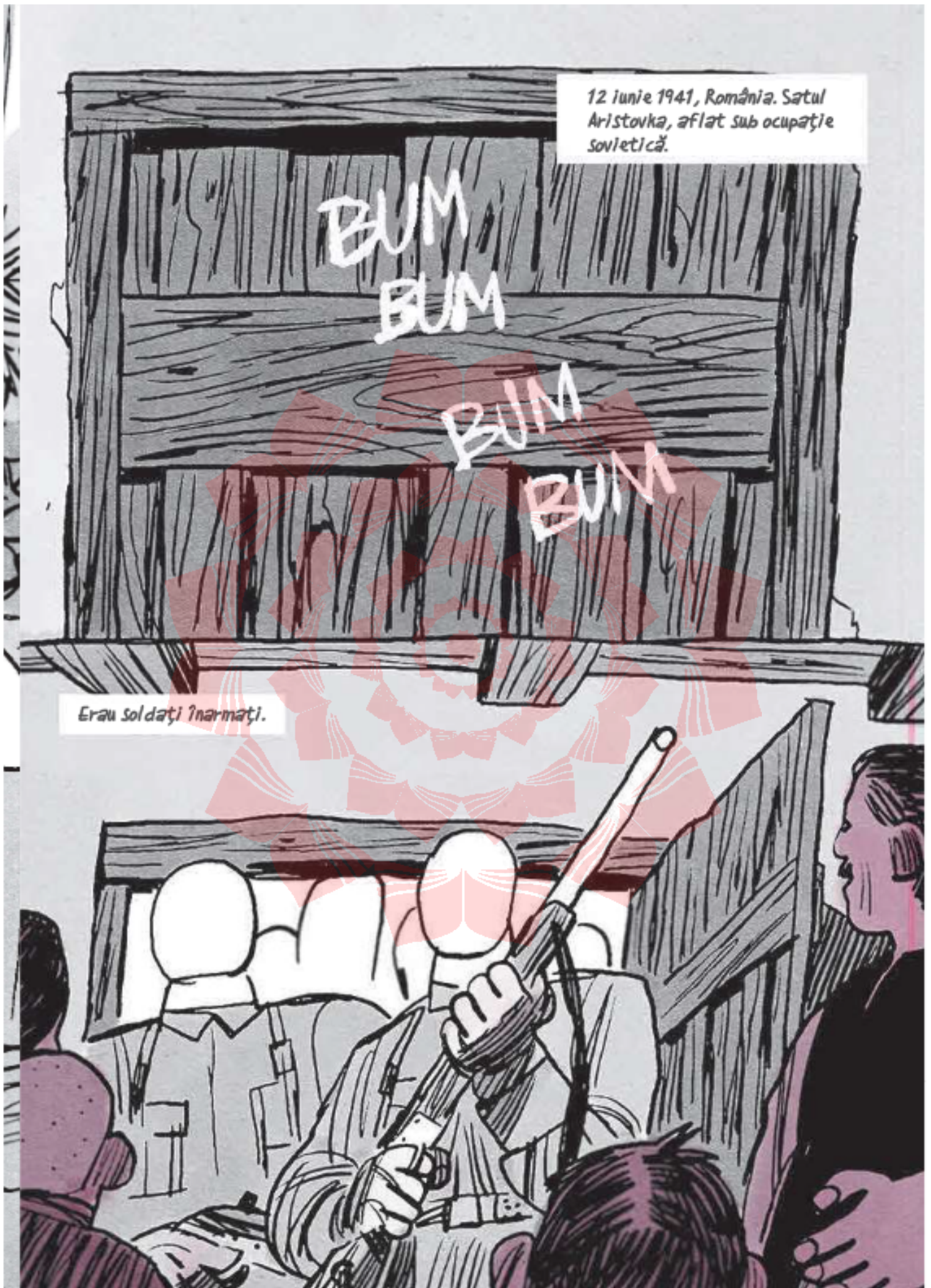
* Pe Frontul de Răsărit - 22 Iunie 1941 (n.t.)

12 iunie 1941, România. Satul
Aristovka, aflat sub ocupație
sovietică.

BUM
BUM

BUM
BUM

Erau soldați înarmați.

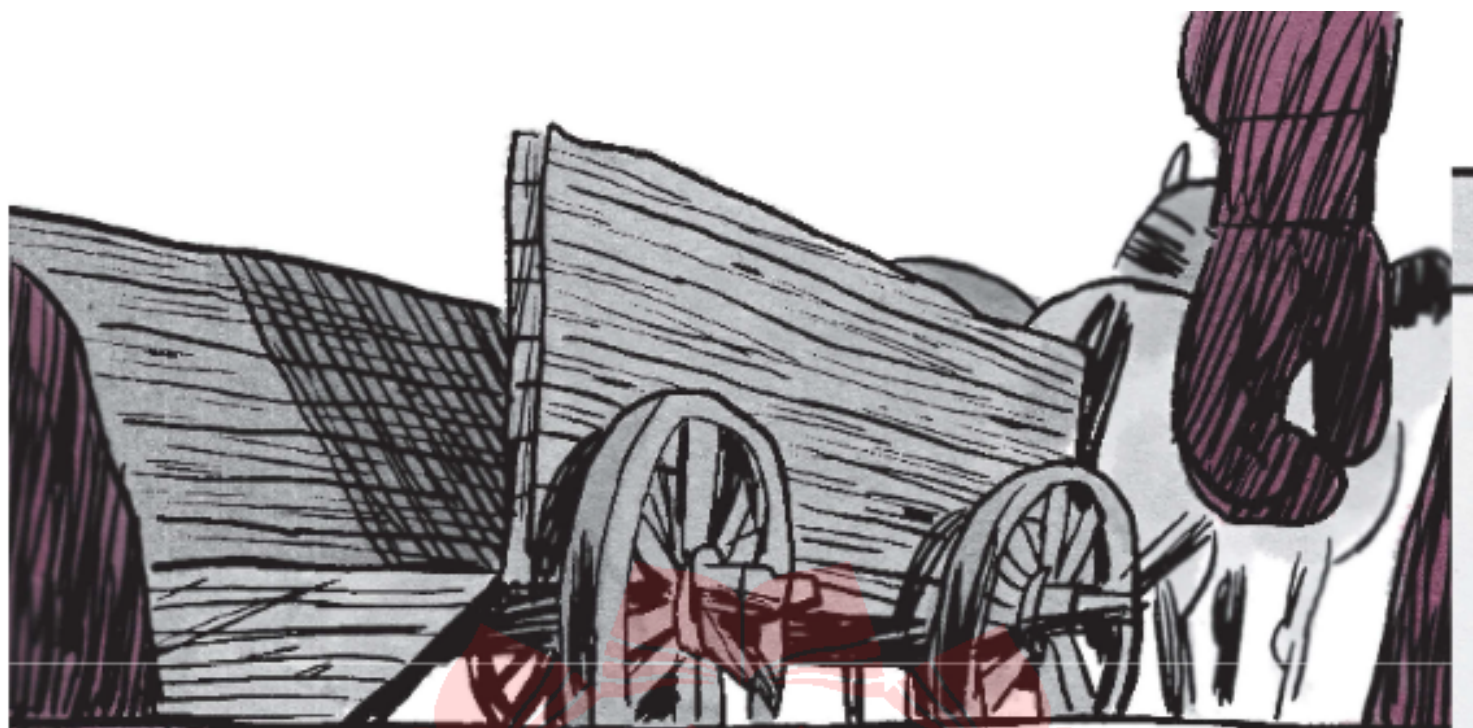
Bunicul tău, Vasile, a fost pus la zid.

Nu ne-au dat voie să luăm nimic cu noi și ne-au spus că vom fi duși în capitala regiunii.

Am reușit totuși să luăm pe ascuns câteva lucruri: o pernă, o icoană, un borcan cu ouă și un preș țesut de mână să ne învelim.

Ne-au urcat în căruțe trase de cai
și-am pornit spre necunoscut.

Eu și Kolia, fratele meu mai
mic, plângeam.

Trăiam foarte
simplu - aveam
o vacă, doi porci
și câteva găini.

Părinții noștri, Agafia și Zaharia -
străbunii tăi.

Vasla

Kolia

eu

Vania

